

καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ φυσικά, τὰ ἠθικά καὶ τὰ διανοητικά γνωρίσματα, ἐξ ὅλων δὲ τῶν εὐρωπαϊκῶν φυλῶν ἢ μᾶλλον νοοῦσα τὴν Ἀσίαν καὶ δυναμένη νὰ ἐνεργήσῃ ἐπ' αὐτῆς. Ὑπὸ τὴν ὄψιν ταύτην, τὸ μέλλον ὑπόσχεται τοῖς νεωτέροις Ἕλλησιν ἐργασίαν σπουδαιοτάτην διὰ τὰς τύχας τῆς ἀνθρωπότητος. Τὰ ἔργα τοῦ Γαλανοῦ εἶναι τὰ πρωτόλεια τῆς ἐργασίας ταύτης, καὶ τὸ εὐγνώμον ἑλληνικὸν ἔθνος θέλει διατηρήσῃ ταῦτα ὡς τοὺς πρώτους θεμελίους λίθους μεγάλου καὶ λαμπροῦ οἰκοδομήματος. Εἰς τὴν Ἀσίαν ἐδόθη ἀνέκχθεν ὁ κληρὸς τῆς θρησκευτικῆς ἐργασίας· ἐν αὐτῇ ἀνεφάνησαν αἰετοὶ ὅλοι αἱ μεγάλοι θρησκευτικαὶ κινήσεις τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ αὐτὴ ἡ ἠθικὴ καὶ διανοητικὴ διασκευὴ τῶν Ἀσιανῶν φαίνεται προορίζουσα αὐτοὺς εἰς τὸν μέγαν τοῦτον σκοπὸν. « Οἱ Ἀσιανοί, λέγει ὁ σοφὸς φίλος μου Κόμης Gobineau, δὲν ἐπιζητοῦσι τὸ ἰδανικὸν τῆς εὐδαιμονίας εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ ὕλικου, τοῦ κοινωνικοῦ καὶ τοῦ πολιτικοῦ βίου. Τὸ πρώτιστον μέλημα αὐτῶν εἶναι ἡ ὅσον ἔνεστι λεπτομερεστέρα γνώσις τῶν ὑπερφυσικῶν πραγμάτων. Ἡ περιέργεια αὕτη εἶναι γενικὴ παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς. Ὅλοι αἱ εἰδήσεις, τὰς ὁποίας δύνανται νὰ πορισθῶσι περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἔχουσιν ἀξίαν παρ' αὐτοῖς, ἐξ οἷας οἷός ποτε πηγῆς ἀρύωνται αὐτάς. Ἄμα ὡς αἰσθανθῶσιν οἱ Ἀσιανοὶ ὀλίγην ἐμπιστοσύνην πρὸς τινα, εἰσὶν εὐδιάθετοι νὰ τῷ κοινοποιήσωσιν ὅ, τι γνωρίζουσι περὶ τοῦ τόσον ἐνδιαφέροντος αὐτοῖς ἀντικειμένου τούτου, ζητοῦντες εἰς ἀνταπόδοσιν εἰδήσεις περὶ τούτου παρὰ τοῦ προσώπου εἰς τὸ ὁποῖον ἐξηγήθησαν. Οἱ Ἀσιανοὶ ἔχουσιν οἶον ἀνάγκην νὰ γνωρίσωσι τὸν ἀόρατον κόσμον· αἰσθάνονται ἀνησυχῶς τὸ βάρος τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου κόσμου ἐπὶ τῆς συνειδήσεως αὐτῶν· ἀγωνίζονται συνεχῶς κατὰ τοῦ διαταγμοῦ περὶ τῶν ἀφορώντων εἰς αὐτόν, καὶ συνεχῶς ἐπιζητοῦσιν τι ἐπέκεινα τοῦ συνήθους βίου. Πλήρεις πυρετώδους ἀνησυχίας, προσδοκίας καὶ πόθου, ζητοῦσι νὰ λύσωσι τὸ αἰνίγμα τοῦ ὑπερφυσικοῦ μέλλοντος κόσμου, τὸ ὁποῖον φαίνεται αὐτοῖς ἀσυγκρίτως οὐσιωδέστερον ὅλων τοῦ

εἶναι ἡ Βαγαδάθα Πουράνα, τινὰ τετράδια περιέχοντα λεξικογραφικὰς μελέτας περὶ τῆς σινοκρητικῆς γλώσσης, καὶ τινες Νουκτερινὰ μυθολογία. Ἡ Βαγαδάθα Πουράνα εἶναι σύγγραμμα πολυτιμώτατον, καὶ μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν γνωστὸν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Αἱ λεξικογραφικαὶ καὶ φιλολογικαὶ μελέται τοῦ Γαλανοῦ, εἶναι βεβαίως ἄξιαι τῆς σοφίας καὶ τῆς ἐμδριθείας αὐτοῦ. Ὅσοι δ' ἀνέγνωσαν τὰς μέχρι τοῦδε ἐκδοθείσας Νουκτερινὰς μυθολογίας, δύνανται νὰ κρίνωσι περὶ τῆς χάριτος τῶν ἐπιλοίων. Ἡ ἔκδοσις τῆς Βαγαδάθας-Πουράνας ἤθελε μεγάλως τιμήσῃ τὸ ἔθνος. Εἶναι δὲ ἐτοίμη ἐπὶ τοῦ γραφείου τοῦ ἐκδότου, ἀλλ' ἀπαιτεῖ νέαν θυσίαν 200 λιγῶν στερλινῶν. Ἡ συνδρομὴ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ εὐεργετικοῦ ὁμογενοῦς Κ. Δούμα, ἐκάλυψεν ἐλάχιστον μέρος τῆς σπουδαίας δαπάνης, εἰς τὴν ὑπεβλήθη ὁ ἐκδότης τῶν Ἰνδικῶν μεταφράσεων.

παρόντος κόσμου τῶν συμφερόντων. Ἰνα παραστήσῃ τις τὴν ἀνήτυχον ταύτην τῶν Ἀσιανῶν περιέργειαν, ἤθελεν εἶπει ὅτι οὗτοι φοβοῦνται μὴ χάσωσι τὸν Θεὸν καὶ μὴ λησμονηθῶσι παρ' αὐτοῦ. » (1).

Τοιοῦτον ὑπῆρξε πάντοτε, καὶ τοιοῦτον ἀπαράλλακτον διετηρήθη μέχρι τῆς σήμερον τὸ ἀσιατικὸν πνεῦμα. Θέλει ἀρὰ γε μείναι ἄγονον τοῦ λοιποῦ; Ἡ Ἀσία μετεβλήθη τῷ ὄντι εἰς μέγα σεσηπὸς ἔλος, ὡς εἶπέ ποτε ὁ Λόρδος Brougham; Ἡμεῖς πιστεύομεν τὸ ἐναντίον, καὶ ἐν τῷ ἀγνώστῳ τούτῳ μέλλοντι προοιωνίζομεν θέσιν λίαν σπουδαίαν εἰς τὸ ἡμέτερον ἔθνος. Ἐλπίζομεν δέ, ὅτι ἔσοι τῶν ἀναγνωστῶν ἡκολούθησαν ἡμᾶς ἐπιεικῶς μέχρι τέλους τῆς ἐπιτόμου ταύτης μελέτης, θέλουσιν αἰσθανθῇ, ὡς καὶ ἡμεῖς, ἀναμιμνησκόμενοι τοῦ ὀνόματος τοῦ Γαλανοῦ, πεποιθήσιν βαθεῖαν εἰς τὸν προορισμὸν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους (2).

Γ. Γ. ΤΥΠΑΛΛΟΣ (υἱός)

ΣΤΟΝΟΙ.

ΛΥΡΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

*Βραβευθεῖσα ἐν τῷ ποιητικῷ διαγωνισμῷ
τοῦ ἔτους 1866.*

Ἰ π δ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΣ.

I.

Εἰς μάτην ἐπεζήτησα παντοῦ τὴν εὐτυχίαν·
Δὲν εὗρον εἰμὴ στεναγμὸν καὶ πόνον καὶ πικρίαν.

(1) Cte. de Gobineau, Les religions et les philosophies de l'Asie Centrale.

(2) Ἄνδρες σεβαστοὶ καὶ ἐξαιρέτως παρ' ἡμῶς τιμώμενοι, μοὶ ἔκαμν παρατηρήσεις τινὰς περὶ τινῶν χωρίων τοῦ πρώτου μέρους τῆς παρούσης μελέτης, θεωρήσαντες ὅτι ἐν αὐτοῖς προσηκούοντο πεποιθήσεις ἱερὰς τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Μελενόντι ἡ μέχρι τοῦδε διαγωγή μου, ὡς μέλους τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας, γνωστὴ εἰς τοὺς ἐναρτέους καὶ σαφεῖς τούτους φίλους, μοὶ ἀπῆλασεν ἴσως τῆς ἀνάγκης τῆς δικαιολογίας ἀπέναντι αὐτῶν, προθύμως δίδω τὴν ἀκόλουθον ἐξηγήσιν. Ἐκθέσας ἀπλῶς καὶ ὅσον ἡδυνάμην ἀκριδέστερον καὶ ἐπιτομώτερον τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας τῶν Ἰνδῶν, αὐδαμοῦ ἐπεχείρησα σύγκρισιν τινὰ μεταξὺ τῶν Ἰνδικῶν θρησκευτικῶν δογμάτων καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ. Πιστεύω δέ, ὅτι συμφέρει εἰς τὸν χριστιανισμὸν ἐν γένει (καὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν ἰδίως), νὰ μὴ παρεμβάλῃ εἰς τὰ τῆς ἐπιστήμης, ἧτις δὲν δύναται ἐν οὐδαμῇ περιπτώσει νὰ προσκρούσῃ εἰς τὰ τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἐκκλησία, ἀπειδομένη ἐπὶ τῆς πίστεως, δύναται μὲν ν' ἀρυσθῇ ὅλην σπουδαίαν πρὸς εἰσοδομὴν τοῦ κοινῆς ἐκ τῆς θύραθεν σοφίας, οὐδέποτε ὅμως δύναται νὰ ζημιωθῇ ὑπὸ ταύτης. Ἀπ' ἐναντίας ἡ πίστις παραδίδεται συγχέουσα ἔσα πρέπει νὰ μὴ γίνωσιν ἀπ' ἀλλήλων διακκριμένα, καὶ παρεμβάλλουσα εἰς ζητήματα ὅπως ἀλλότρια τῆς δικαιοδοσίας αὐτῆς.

Ὅσας καρδίας ἔθιξα πλὴν δὲν εἶχον ἕνα,
Καὶ αἰσχ', ὑπὸ τὴν καλλονὴν, ὑπῆρχον κεκρυμμένα.

Καὶ ἤδη, τὰ συντρίμματ' ἐγκλείων τῆς καρδίας,
Εἶμαι ψυχρὸς τις θεατὴς τῆς ζωῆς κομωδίας
Ἦν παίζετ' εἰς τὰ πέριξ μου· ἐνίοτε δακρύω,
Καὶ μὲ τὸ δάκρυ μου αὐτὸ τὴν μοῖράν σας δεικνύω.

Γελάτε ἤδη· καὶ ἐγὼ καθὼς ὑμεῖς ἐγέλων
Κ' εὐδαιμονίαν ἐπλαττον, κ' ἐφантаζόμην μέλλον.
Ὁ γέλως ἤδη ἔσβεσε, καὶ ὁ σπασμός του μόνον
Δεικνύει τὴν μετατροπὴν τῆς ἡδονῆς εἰς πόνον.

Ὡ μὴ, ὦ μὴ τὸ πῦρ αὐτὸ τοῦ ἔρωτος σκορπάτε
Εἰς χώραν ἄγονον, ἐν ᾗ ὁ στεναγμός γεννᾶται,
Ὅπου ὡς λύπης σύνθημα προφέρεται ὁ ἔρως
Συνεπιφέρων νέκρωσιν τοῦ βίου πρακαίρως.

Τὸ πῦρ τοῦ ἔρωτος—ὦ ναί, τὸ πῦρ του τίς ἀρνεῖται;
Δὲν ἔχει καὶ ὁ ἥλιος; καὶ ὁμῶς ἐξαντλεῖται,
Ὅπταν τὰς ἀκτῖνάς του περὶ τοὺς πόλους ραίνει,
Καὶ χάνει τὴν θερμότητά καὶ αὐτός· δὲν θερμαίνει.

Ὅπταν ὄνειρον γλυκὺ τὰς σκέψεις στεφανόνῃ,
Ποθοῦμεν πρᾶγμα νὰ γενῇ καὶ ὁμῶς ἅμα μόνῃ
Ἀρχή τις πραγματούσεως φανῇ, ταχὺς ὁ κόρος
Προσβάλλει τοῦ ὀνείρου μας τὴν τέρψιν παραφόρως.

Ἐνῶ ἂν τ' ὄνειρον σωθῇ, τοῦλάχιστον μᾶς μένει
Λόριστός τις ἡδονὴ περικαλυπτομένη
Μὲ ὀμιχλώδη καλλονὴν, καὶ ἡ ἐλπίς μᾶς στέφει,
Καὶ σχίζουσιν αἱ ἀκτῖνές της τοῦ βίου μας τὰ νέφη.

Ἐλπίζετε· ἀλλὰ ποτέ, ποτέ σας μὴ ζητεῖτε
Τὸν κόσμον ἐν φαντάζεσθε, τὸν κόσμον ἐν ποθεῖτε,
Ὅν ἐκβλαστάνει ἡ ψυχὴ καὶ τρέφει ἡ καρδία,
Νὰ εὕρητε ἐν τῇ ψυχρᾷ τῆς γῆς μας κοινωνίᾳ.

Φυλάξετέ τον γέροντες· ὁπότεν καταβῆτε
Εἰς τῆς ζωῆς τὸ ὄριον, ἐν ἄνθος θά ἰδῆτε
Νὰ στέψῃ τὴν ἐσχάτην σας ἐκείνην κατοικήν·
Θὰ εἶν' ὁ ἔρως ἄπειρον ἐκχύνων εὐωδίαν.

II.

Λατρεύουν τὴν ἀλήθειαν . . . ἀνόητοι! θεότης
Ἦν ἔπρεπε νὰ πολεμῇ, νὰ φεύγ' ἡ ἀνθρωπότης.
Αὐτὴ εὕρισκε παρ' ἡμῖν θυμίσμα καὶ μῦρα,
Διότι αἶρει τὴν χαρὰν μὲ τὴν ψυχρὰν τῆς χεῖρας;

Διότι, ἀναρπάζουσα τὸν πέπλον τῆς ἀγνοίας,
Γυμνὸν δεικνύει σκελετὸν, ὅστων οἰκτρὰς σωρείας,

Ὅπου ζωὴν ἐβλέπομεν καὶ κάλλος καὶ εἰρήνην;
Διότι σβύνει γέλωτα καὶ γράφει τὴν ὁδύνην;

Τί; ἡ ἀλήθεια! θεὸς ἀμείλικτος, σκορπίζων
Τὴν δυσθυμίαν, πάντοτε ἀγρίως βασανίζων,
Ἦς μόνον ἴσως ὁ θεὸς τὰ βέλη δὲν φοβεῖται,
Καὶ δι' αὐτὸ ἀλήθεια κατ' ἐξουχὴν κάλεῖται.

Τοῦ κάλλους ἡ ἀλήθεια, τί εἶναι; σκώληξ, χῶμα·
Καὶ τῆς ζωῆς; τὸ δάκρυον τὸ λάμπον εἰς τὸ ὄμμα·
Τῆς δόξης; κενотάφριον, ἐν λήθης Μουσουλείον·
Καὶ τῆς ζωῆς; ὁ θάνατος καὶ τὸ νεκροταφεῖον.

Ὡ πλάνη, ἂν δὲν κλίνουσι πρὸς σὲ τὸ γόνυ ἄλλοι,
Σὺ εἶσαι μόνῃ δι' ἐμὲ θεότης μου μεγάλη·
Καὶ ἂν ἐνταῦθα δρέπομεν ψυχῇ εὐτυχίας,
Τῆς ἰδικῆς σου, δωρεὰ ὑπάρχει, παρουσίας.

III.

Πλυνῶμαι, ὕπῳ φάντασμα, ὠχρὸς, μεμπραμμένος,
Εἶναι ὁ γέλως μου πικρὸς καὶ διακεκομμένος,
Καὶ εἶναι κοιμητήριον ἡ κρύα μου καρδία,
Καὶ μόνον πένθους ἀντηχεῖ ἐντός μου ἀρμονία.

Καὶ ὁ ἐντός μου θάνατος πρὸς τὸν ἐκτός μὲ αἶρει,
Λεσμὸς ἀκαταμάχητος πρὸς τοὺς νεκρούς μὲ φέρει,
Καὶ λίθινος μὲ φαίνεται τὸ μῦρον τῶν ἀνθέων,
Καὶ σήμαντρον ἡ μουσικὴ ἐπικηδεύει κλαῖον.

Ναί· ἀγαπῶ νὰ σκέπτομαι εἰς τὸν νεκρῶν τὴν πόλιν·
Παρά τοὺς οἴκους της συχνὰ διήλθον νύκτα ὄλην.
Εἶναι κἄν αὕτη τῶν νεκρῶν τι σοβαρὸν μνημεῖον,
Οὐχὶ παντός αἰσθημάτων ψυχρὸν νεκροταφεῖον.

Εἶναι ἡ πόλις τῶν νεκρῶν πόλις ἀγνῆ, ἀγία,
Ἀγνὴ καθὼς ὁ θάνατος, καθὼς ἡ ἡρεμία,
Καὶ εἶναι ἄσυλον ἐκεῖ, παρήγορος ἀγκάλη,
Ἦτις ἀπὸ τῆς γυναικὸς τὸ στήθος μᾶλλον πάλει.

Οἱ λίθοι . . . ἔχουσι ψυχὴν οἱ λίθοι καὶ καρδίαν·
Εἶδον πολλάκις ἐπ' αὐτῶν τὴν νύκτα, τὴν πρωΐαν,
Ὡς δρόσον δάκρυα πολλά· μᾶς ἀγαποῦν οἱ λίθοι,
Πλὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ ποτέ δὲν ἐλυπήθη.

Ναί, ἀγαπῶ νὰ σκέπτομαι εἰς τῶν νεκρῶν τὴν πόλιν·
Παρά τοὺς οἴκους της συχνὰ διήλθον νύκτα ὄλην,
Καὶ ἤκουσα φωνὰς τινὰς ἠχοῦσας ἄλλοκοτῶς,
Καὶ μὲ ἐφάνη στεναγμῶν καὶ φιλημάτων κρότος·

Καὶ εἶδον, ὡς διάττοντες ἀστέρες νὰ πλανῶνται
Ἐπὶ τῶν τάφων αἱ σκιαὶ ὅσαι ἀνταγαπῶνται,

Καὶ ἤκουσα πνέοντα, ψιθυρισμοὺς ἡπίους,
Ἐπὶ πολὺ ταραττοντάς τοὺς τόπους τοὺς ἁγίους.

Ἐν ζεύγος μάλιστα μακρὰν ἐκάθητο τῶν ἄλλων,
Καὶ ἤκουον τὸ στήθος τοῦ σφοδρῶς, ταχέως πάλλον,
Καὶ ὄρκους πάλιν ἤκουον ἀγάπης βρυχυάτης,
Λέξεις γριφώδεις, σκοτεινάς, ἀγάπης γλυκυτάτης.

Οἱμοὶ! δὲν ἦσαν οἱ νεκροὶ ἦτο εἰκὼν ἰδίᾳ,
Καὶ διτύπου παρελθόν θρηνοῦσα φαντασία,
Καὶ τῆς νυκτὸς πνέοντο τὸ σκότος καὶ τὸ κάλλος,
Καὶ τῆς ψυχῆς μου ἔπαυε καὶ τῶν νεκρῶν ὁ σάλος.

IV.

Ναί, ἀγαπῶ νὰ σκέπτομαι εἰς τῶν νεκρῶν τὴν πόλιν
Παρά τοὺς οἴκους τῆς συχνὰ διήλθον νύκτα ὅλην.
Κ' ἐσκέφθην. . . ἦτο θλιβερὰ ἡ σκέψις, ἀπαισία,
Ὡσεὶ πνοὴ ἐκφεύγουσα ἀπὸ τοὺς τάφους κρύα.

Χοροὶ καὶ θεάτρα ἐκεῖ τὸ σκότος μόνον εἶναι,
Εἰς σιωπὴν ἀπέληξαν αἱ ἀρμονίαι ἐκεῖναι,
Ἡ γλαυκὴ κρυγάζει που ἐκεῖ ἀνάρθρως, μονοτόνως,
Κ' ὁ θάνατος περιπατεῖ ἐπὶ τῶν τάφων μόνος.

Ἐνίστα' ἡ κυπάρισσος, σιωπὸς τῶν τεθνεώτων,
Τίς εἶ! μετ' ἤχων θλιβερῶν φωνάζει, ἀλλοκότων
Ἡ σιωπὴ δὲ ἀπαντᾷ, ὁ θάνατος, — προχωρεῖ,
Καὶ ἦτο φίλος, ὃν ἐχθρὸν ὑπόπτως ἐθεώρει.

Δάκνουν ἐκεῖ οἱ σκώληκες τὰ εὐμορφα τὰ χεῖλη
Ἄ τρέμων ἴσως ἐραστῆς περιπαθῶς ἐρίλει,
Καὶ κόνις πίπτουσι χαμαὶ αἱ χεῖρες καὶ τὰ στήθη
Ἐφ' ὧν ὁ ἔρως ἄλλοτε κατόκησ' ἐκοιμήθη.

Κόμαι ξανθαὶ ἢ μέλαιναί, ὡς ἀκομψοὶ τολύπη,
ὑπὸ τὴν γῆν καθεύδουσι κοιμᾶτ' ἐκεῖ ἡ λύπη
Κοιμᾶται, ἀλλὰ ἀγρυπνὸς ὁ θάνατος ὑπάρχει,
Δηλὸν ὅτι ἐκάτερος τοῦ κόσμου τούτου ἄρχει.

Εἰς τὸ κρανίον δὲ ἐν ᾧ τίς οἶδε τί μεγάλα
Ἰδέαι ἐγεννήθησαν, τί κόσμος ἦτο πάλαι,
Νῦν ἡ ἀράχνη νωχελῶς τὸ ὕψωμα ὑφαίνει,
Ἡ κατοικεῖ ὁ σκορπιὸς καὶ τὴν οὐρὰν του σαίνει.

Χὰ χὰ, ὅποτεν ἄλλοτε ἐντὸς χορῶν εὐρέθην,
Κ' ἐβλεπον τὴν καλλονὴν, νεότητά καὶ μέθην,
Τοὺς ἐφαντάσθην πρὸς τιγμὴν νεκροῦ χαμαὶ πεσόντας,
Ὅπως τοὺς ἐβλεπον ἐκεῖ γελῶντας, ἀγαπῶντας.

Νεκροὺς! ἀκόμη ν' ἀντηχῇ ἡ μουσικὴ γλυκεῖα,
Τῶν στεράους ἐτι οἱ χοροὶ νὰ πάλλουν, εὐωδία

Νὰ πλημμυρῇ τὴν αἴθουσαν, καὶ αἱ στολαὶ ἐκεῖναι,
Στολαὶ νεκρῶν ἢ ἐορτῆς ἐπάνω των νὰ ἦναι.

Τὰ φῶτα τὰς ἀκτῖνάς των εἰσέτι νὰ σκορπίζουν,
Ἀντὶ χοροῦ τὰ πτώματα ἐκεῖνα νὰ φωτίζουν
Τὰ πτώματα . . . καὶ νὰ κρατῇ ὁ ἐραστῆς ἀκόμη
Τὴν νέαν ἢ τὸν ἔψαυε χαρμόσυτος ἡ κόμη.

Νὰ μὴ ἐκφράζῃ τίποτε τὸ ἄψυχόν της βλέμμα,
Ἡ χεὶρ δὲ νὰ ἐκτείνηται εἰς σύντροφον ἡρέμα,
Καὶ ν' ἀπαντᾷ τὸ ἔδαφος, καὶ ν' ἀπαντᾷ σκνίδας,
Καὶ νὰ καλύπτῃ σιωπῇ τὴν κρυφὰς ἐλπίδα.

Περῆλθε χρόνος — ἐσθίεσαν τὰ φῶτα — ἐσκοτίσθη
Ἡ αἴθουσα καὶ τῆς ζωῆς τὸ λειψανόν ἐσχίσθη.
Τοὺς ἐφαντάσθην ὁ χορὸς, χορὸς σκωλήκων ἦτο,
Κ' ἡ σιωπὴ τὴν σιωπὴν ἐκεῖνην ἐφοβείτο.

Ἰδοὺ ὁ ἄνθρωπος ἐδῶ ἐν μέσῳ τῶν κοκκάλων
Τὸν τῆς ψυχῆς μου ἄγριον ἐρητυχάζω σάλον
Ἡ γῆ αὐτὴ τὴν καλλονὴν, ἡ γῆ αὐτὴ ἰδέας
Ψυχρῶς κατέφαγε πολλὰς, καὶ ἴσως κολοσσαίας.

Καὶ μετ' αὐτῶν ἂν ἤδη ζῶ, ἀλλ' αὔριον θὰ εἶμαι
Νεκρὸς ἐπὶ νεκρῶν πολλῶν καὶ ἀμορφος θὰ κεῖμαι.
Τὸ χεῖλός μου θ' ἀσπάζεται ψυχρὸν, ψυχρὸν τὸ χῶμα,
Καὶ ἀδρανὲς καὶ ἄψυχον θὰ σήπεται τὸ σῶμα.

V.

Ὅταν νεκρὸς διέρχεται, πρὸς τί, πρὸς τί θρηνεῖτε;
Ἄν ἡ ψυχὴ σας ἡ δειλὴ τὸν θάνατον φοβεῖται
Εἰπέτε με, εἰπέτε με τί ἡ ζωὴ ἀξίζει,
Ὅποτεν ζῇ δίχως νὰ ζῇ καὶ δίχως νὰ ἐλπίζει;

Ἄν τῶν θανόντων δὲν λαλοῦν, πλὴν δὲν θρηνοῦν τὰ
Τὸ στόμα των ἐὰν σιγᾷ, ἔστενε, δὲν ὠμίλει, [χεῖλη,
Καὶ τῶν ρυτίδων ἔπαυσεν ἡ σώρευσις χαρῆς,
Τί τοὺς λυπεῖσθε, διὰ τί τὸν θάνατον πενθεῖτε;

Ἀλλ' ὅταν ζῇ τις τεθνεὺς ὅταν καρδίαν πλέον
Δὲν ἔχῃ, καὶ ἀπώλεσε πᾶν ὄνειρον ὠραῖον,
Τότε θρηνεῖτε ὁ νεκρὸς αὐτὸς διανοεῖται
Τί εἶχε, τί ἀπώλεσε, τί ἥλπισ' ἐνθυμεῖται.

ΔΕΝ ΠΑΡΑΠΟΝΟΥΜΑΙ.

Γύναι σ' ἠγάπησα ὦ ναί! σ' ἠγάπησα μέγας
Τοῦλάχιστον τοῦ ἔρωτος ἡσθάνθην τὴν μανίαν
Τὴν ὄψιν μου πύλακωσεν ὁ συνεχῆς σου σάλος,
Καὶ ἐτι τὰ ναυάρια κρατῶ εἰς τὴν καρδίαν.

Πλὴν διατί; διότι φεῖ! γυνὴ κοινὴ δὲν ἦσο,
Καὶ ἤμην παῖς· σὺ ἤθελες λύσσαν κ' ἐγὼ γαλήνην·
Κ' ἐνῶ πρὸς τὴν γαλήνην μου ψυχρῶς παρεπονείσο,
Κατέστρεφον διὰ παντὸς τὴν παιδικὴν εἰρήνην.

Ἄ! γύναι! μὲ ἀνῆρπασες καὶ πόθους καὶ καρδίαν·
Τοῦ ἔρωτος ἐμάρανε τὸ ἄνθος πρὶν βλαστήσῃ
Ἡ πυρετώδης σου πνοή· καὶ ἤδη ἤρεμίαν
Λίσσάνομαι θανάσιμον πρὶν ἢ νεότης σβύσῃ.

Ἐκ τῶν ὀνείρων μου κἀνὲν, κἀνὲν δὲν διαμένει,
Ἐκ τῶν ἐλπίδων ἡ πικρὰ τηρεῖται μνήμη μόνον,
Ἐμπρὸς μου ἤδη φέρετρον ὡς σωτηρία χαίνει,
Ὅπισω τάφος πρόωρος τῶν νεαρῶν μου χρόνων.

Σ' ἠγάπησα, κ' ἐνόμιζον τὸν ἔρωτα ἀκόμῃ
Ὡς ἀρμονίαν εὐτυχὴ δύο ψυχῶν ὁμοίων,
Κ' ἐνῶ τὸ χεῖλος σ' ἀγαπῶ, παράφρον ἐξεστόμει,
Ἐκ πόθων μυστηριωδῶν ἐμέθυον, ἀγίων.

Ἄ! διατί τὸ ὄνειρον διέλυσε ἐκεῖνο,
Τὸ πρῖσμα, δι' οὗ φαίνεται ὁ κόσμος πᾶς ἄλλοις,
Καὶ ἤδη ἔρημον παντοῦ ἀγρίαν διακρίνω
Ὅπου κλαυθμὸς καὶ θάνατος πλανᾶται ἀπαισίως;

Ἐρως, σημαίνει δάκρυα, σημαίνει βλασφημίαν,
Σημαίνει ἴσως τὸν βωμὸν ἐρ' οὗ ἐν ἀγωνίᾳ
Ματαίως ἀναλίσκομεν τὴν δυστυχὴ καρδίαν,
Καὶ εἶναι πόνου στεναγμὸς καὶ ὠρυγὴ ἀγρία.

Ἐρως, ἀχόρεστε θεέ, ἄ! φύγε, φύγε, ἔρως,
Σιγὴν ἐπιθανάτιον τὸ βῆμά σου θ' ἀφήσῃ,
Ἡ πτέρυξ σου ἡ ἀπαλὴ εἰς ὃ, τι ψάσῃ μέρος,
Θά προξενήσῃ καὶ πληγὴν, τὸ αἶμα θ' ἀναβλύσῃ.

Εἰπέ με, γύναι, ἂν εὐρὼ ἀγνήν ποτε παρθένον,
Καὶ μὲ ζητήσῃ ἔρωτα γαλήνιον κ' ἐλπίδα,
Καὶ τῇ προσφέρω μέτωπον ἁώρως μαραμμένον,
Καὶ τῇ προσφέρω κόλασιν δεινὴν καὶ καταιγίδα,

Τί νὰ εἰπῶ; ὅτι ἐκεῖ πλησίον σου πλανᾶται
Ἡ νεκρὰ καρδίᾳ μου καὶ στόνους διαχέει;
Ὅτι ὁ ἔρως ὁ ἀγνὸς ἐτάφη καὶ κοιμᾶται
Χωρὶς καὶ εἰς τὸν τάφον του κυπάριστος νὰ κλαίῃ;

Ἐγὼ νὰ παραπονέθω; πρὸς τί; ὅποτε βλέπω
Τοὺς ἀγαπῶντας τρυφερῶς μακρόθεν νὰ περῶσιν,
— Ἄνευ ἐκείνης, σκέπτομαι, ἐνῶ πορείαν τρέπω,
Θὰ ἡδυνάμην ν' ἀγαπῶ, ὡς οὗτοι ἀγαπῶσιν.

Η ΨΥΧΗ ΜΟΥ.

Ὅποτε βλέπῃς τὴν μορφήν τὴν κρύαν τοῦ χειμῶνος
Καθ' ὃν τὴν φύσιν σάβανον ὁ πάγος περιβάλλει·
Ὅποτε ἀγριὸς βορρᾶς θρήνου φωνὰς ἐκβάλλει
Ἡ ἄσμα μελαγχολικὸν ἀκούῃς ἀηδόνης·
Ὅποτε ἄναρ σκυθρωπὸν τὸν ὕπνον σου ταράσσει,
Ἡ θλίψις τις ἀόριστος τὸ στήθος σου σπκράσσει·
Εἴν' ἡ ψυχὴ μου· ἵπταται περὶ τὸν δῆμιόν της,
Ἐκ τῶν χαθέντων σὲ ζητεῖ κἀνέναν ὄνειρόν της.

Ὅποτε αὖρα ἤρεμος διέρχεται σιμὰ σου
Καὶ ψιθυρίζῃ σιγανὰ ἀκαταλήπτους φράσεις,
Δὲν εἴν' αὐταὶ κανονικαὶ τῆς φύσεως ἐκφράσεις,
Εἴν' ἡ ψυχὴ μου ψάλλουσα θερμῶς τὸ ὄνομά σου.
Ἰδὲ τὰ ἄστρα· λάμπουσιν ἐπάνω τεθλιμμένα,
Νομίζεις — εἶναι δάκρυα ἀποκρυσταλλωμένα.
Ἐρεύνησον, μία ἀκτίς σὲ βλέπει ὠχροτέρα,
Εἴν' ἡ ψυχὴ μου κλαίουσα ἐκεῖ εἰς τὸν αἰθέρα.

Ὅποτε ψάλλῃς μουσικὴν μεστήν μελαγχολίας
Καὶ ἀγνοεῖς τί δύναιμι τόνους πικροὺς ἐκβάλλει,
Ὅ τῆς ψυχῆς μου στεναγμὸς εἰς τὸν ἀέρα πάλλει,
Ὅσας ὑπέστη ὑπὸ σοῦ ἀπαριθμεῖ πικρίας.
Καὶ ὅταν δίδῃς ἀσπασμὸν εἰς πρόσωπόν τι φίλον,
Ἀκούεις ἤχον πνέοντος βορρᾶ διὰ τῶν φύλλων;
Εἴν' ἡ ψυχὴ μου, σπαίρουσα ἀναχωρεῖ μακράν σου
Καὶ δις λαμβάνει θάνατον ἰδοῦσα τὴν χαράν σου.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Τί θέλεις ἄσμα μου γλυκύ;
Ἐν τῇ ψυχῇ μου κατοικεῖ
Τὸ πένθος πλέον μόνον,
Ἀφ' ὅτου εἶδον ὅτ' ἡ γῆ
Εἶναι ἀκένωτος πηγὴ
Τῶν στεναγμῶν, τῶν πόνων.

Ἀφ' ὅτου εἶδον ἡ χαρὰ
Ὅτ' εἶναι λέξις ἡχηρὰ
Χωρὶς τινος ἐννοίας.
Ἀφ' ὅτου ἔσβεσαν οἰκτρῶς
Αἱ πρόην καίουσαι λαμπρῶς
Ἐλπίδες τῆς καρδίας.

Ἀφ' ὅτου ἔχουν μαρτυρῆ
Τοῦ βίου τ' ἄνθη καὶ ἄνθει
Ἐν μόνον, λάθρα θάλλον.
Ὡ! δὲν τὸ ψάλλω, σιωπῶ.
Τίς οἶδεν, ὅταν τὸ εἰπῶ,
Ἄν δὲν ἐκπέσῃ σφάλλον.

Η ΦΙΛΙΑ.

Όταν τοῦ βίου ἡ αὐγή, παρθενικὴ, ἁγία,
Καλύπτει πάντα μὲ χαρὰν, μ' ἐλπίδας καὶ μὲ κάλλη,
Τί πρῶτον, πρῶτον αἶσθημα ἐν τῇ καρδίᾳ θάλλει;
Τί ἄλλο; ἡ φιλία.

Καὶ ὅταν ἔλθῃ χαρωπὴ τοῦ ἔρωτος πρωΐα
Ὡσεὶ πρωτ' ἀνοίξεως, δειλὴ, ἐρυθριῶσα,
Τίς δέχεται τοῦ ἔρωτος τὰ ὄνειρα τὰ τόσα;
Τίς ἄλλος; ἡ φιλία.

Καὶ ὅταν δάκνη τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀπελπισία,
Καὶ δάκρυ ἀπογνώσεως τοὺς ὀφθαλμοὺς θολόνῃ,
Ποία ἐλπίς ἐντὸς ἡμῶν διατηρεῖται μόνη;
Τίς ἄλλη; ἡ φιλία.

Καὶ ὅταν τέλος μακρῶν ἡ δυστυχὴς καρδία
Καὶ χάσῃ ὅλα, ἀνὰ ἐν, τὰ τόσα ὄνειρά της
Καὶ μείνῃ ἔρημος, εἰς γῆν προδότιν, διαθάτις,
Τί μένει; ἡ φιλία.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ τερπνὸν
βρέφος
Ποῦ τὸ καλύπτει φωτεινὸν
νέφος;

Ἰδὲ πῶς φαίνεται καλόν,
χαῖρον,
Μειδιάμα τι ἀπαλὸν
φέρων.

Μὴ πλησιάσῃς, πτερωτὸν
εἶναι,
Μακρὰν, διὰ νὰ ἦναι σὸν,
μείνει.

ΔΕΝ ΗΡΑΣΘΗΣ;

Εἶσαι ἀναίσθητος λοιπόν, τὸ στῆθός σου δὲν πάλλει;
Καὶ δὲν ἐξέφερες ποτὲ ἐν σ' ἀγαπῶ, τὴν φράσιν
Δι' ἧς λαμβάνει ἡ ζωὴ μυστηριώδη φάσιν,
Καὶ εἰς τὴν χεῖρά σου ποτὲ δὲν ἔρριξε χεῖρ ἄλλη;

Καὶ σκεπτικὴ δὲν ἔμεινες ἐσπέρως ὁλοκλήρους,
Εἴτε διότι ἡ ἐλπίς τὸν ὕπνον σου ἀφήρει
Εἴτε διότι ἄϋπνον ἡ θλίψις σὲ ἐτήρει,
Καὶ δὲν ἀπήλαυσε ποτὲ τοῦ ἔρωτος ὀνείρους;

Ποτὲ σου δὲν ἐρρέμβασες, ὁρῶσα τὴν σελήνην,
Ἐν βλέμμα, ἓνα ἀσπασμὸν, ἐν δάκρυ, ἓνα στόνον,
Καὶ ἔχεις τὸ μειδιάμα ὡς ἐραστὴν σου μόνον,
Καὶ εὐτυχὴς μὲ τῆς ψυχῆς σου παίζεις τὴν γαλήνην;

Τὸ λέγεις σύ' τὸ βλέμμα σου σὲ διαφεύδει ὅμως;
Ὅπότεν μελαγχολικὸν τὸ ἔμμα σου ρεμβάζῃ,
Ὅπότεν τὴν γλυκύτητα, τὸν ἔρωτα σταλάζῃ,
Ἀρνείτῃ τὰς ἐκφράσεις σου ἐκείνας ἀποτόμως.

Εἰπέ με, εἶναι δυνατόν τὸ μαλακὸν σου χεῖλος
Νὰ μένῃ ξένον ἀσπασμοῦ κ' ἐρωτικῆς θωπείας;
Ἢ ποῦ εὐρίσκεις τὴν πηγὴν τῆς τόσῃς σου μαγίας,
Ἐὰν ὁ ἔρως παρὰ σοὶ δὲν σὲ θωπεύῃ φίλος;

Πλὴν τί σημαίνει δὲν γεννᾷ παλμοὺς ἡ ἀρμονία;
Τὰ ἀνθ' ἡ δρόσος τῆς αὐγῆς, δὲν τρέφουν συγκινήσεις;
Δὲν ἀποσπᾷ τὸν στεναγμὸν τερπνὴ ἡλίου δύσις,
Χωρὶς αὐτὰ νὰ συγκινή ἐντύποις καμμία;

Ἢ εἰς ὠραῖον ἄγαλμα δὲν κλίνομεν τὸ γόνυ;
Τοῦ Πολυκλείτου ἔρωτα δὲν ἐμποιεῖ ἡ Ἥρα,
Καὶ εἴν' ἡ καλλονὴ αὐτῆς ἀνέφικτος καὶ στεῖρα,
Καὶ ἡ ψυχρότης κατοικεῖ ἐντὸς τοῦ στήθους μόνη;

Τοῦλάχιστον ἂν τις ἤχῃ σ' ἐπέστρεφε γλυκεῖα
Ὅσους παράγεις στεναγμούς' ἂν ἀντελάλεις μόνον
Τὴν ἀρμονίαν ἣν γεννᾷς, τὸν ὅν ἐκτρέφεις πόνον!
Ἀλλ' ὅχι, ἡ καρδίᾳ σου εἶναι νεκρὰ καρδία.

Καὶ ὅμως εἶσαι εὐτυχὴς; δίδει μικρὰν ὁ ἔρως
Ζωὴν, ἀλλοίαν, ἑκτακτον, καὶ ἔπειτα νεκροῦται;
Ὁ βίος ὅλος ὠχρῶς, ἡ ὄψις ἀλλοιοῦται,
Καὶ ζῶν ἀκόμη θνήσκει τις οἰκτρῶς καὶ παρακαίρως.

Εἶναι ὁ ἔρως τ' οὐρανοῦ τὸ πῦρ ὅστις τ' ἀρπάσῃ
Ὡς Προμηθεὺς δεσμεύεται, ὡς αὐτὸς τιμωρεῖται,
Καὶ καθ' ἡμέραν ἡ ἐλπίς οἰκτρῶς τῷ ἀφαιρεῖται,
Καὶ πάλιν ἀναφύεται ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς πάσῃ.

Καὶ καθ' ἡμέραν θνήσκομεν καὶ πάλιν ἀναζῶμεν,
Πληρόντες μ' ἐν ὄνειρον τὸν βίον μας τὸν νέον
ἕως οὗ τέλος τ' ὄνειρον προβῇ τὸ τελευταῖον,
Καὶ τότε. . . ζῶντες, σάβανον νεκροῦ περιβληθῶμεν.

Καὶ βλέποντες τὴν ἔψιν μας ὠχράν, μεμπραμμένην.
Τὸ σύνοφρυ μειδιάμα ψυχρὸν καθὼς ὁ στόνος,
Τὸν ἄψυχόν μας ὀφθαλμὸν βωδὸν καθὼς ὁ πόνος,
«—Γάφος, κραυγάζουσι, κρατῶν ψυχὴν νεκρωμένην

ἢ δίλημ' ἀποτράπαιον! ἐὰν δὲν ἀγαπήσῃς
Ὡς ὑπὸ πάγους τοῦ βορέα διέρχετ' ἡ ζωὴ σου,

Ἐάν δὲ πάλιν ἔρωτα ἐγκλείσῃ ἡ ψυχὴ σου,
ὣς ἄνθος, εἰς τὸν καύσωνα, ταχέως θ' ἀπανθήσῃ.

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

(Ἐπὶ λευκώματος).

Βωμός· εἰς τὴν ἀνάμνησιν; ἀλλοίμονον· ὁ στόνος
Ὅταν δὲν ἔρχεται, ἡμεῖς αὐτὸν νὰ προκαλῶμεν;
Καὶ δι' αὐτὸ τὸ λεύκωμα ἄθώως ἀγαπῶμεν;
Ἀλλὰ τῆς ἀναμνήσεως εἶναι βαθὺς ὁ πόνος.

ὦ! ἡ ἀνάμνησις, σκιὰ ἥτις ὥχρ' ἀβδίζει,
ἥτις μᾶς βλέπει ὀπισθεν γελῶσα ἢ θρηνοῦσα,
Ν' ἀποδιώξῃ τὸ παρὸν ματαίως προσπαθοῦσα,
Ἀλλὰ ψυχραίνουσα αὐτὸ ἐνῶ τὸ βασανίζει.

Πολέμιος διηνεκῆς, ἀόρατος, γενναῖος,
Ὅστις σὲ κράζει, στρέφεται, ἐχάθη, δὲν τὸν βλέπεις,
Ἐνῶ δὲ πρὸς τὰ ἔμπροσθεν τὸ βῆμα πάλιν τρέπεις,
Προβαίνει φοβερώτερος καὶ σὲ κτυπᾷ ῥαγδαίως.

Ἐάν κοιμᾶσαι, ἄγρυπνος ἐκείνη σὲ σπαράσσει·
Παρίσταται ὡς ὄνειρον, ὡς ὄνειρον ὥρατον·
Ταίνει τὴν χεῖρα πρὸς αὐτὸ ὑπὸ ἐλπίδος κλαίων,
Ἀλλ' αἴφνης ἀποσύρεται καὶ μᾶλλον σὲ σπαράσσει.

Καὶ εἶναι ἡ ἀνάμνησις ὁ ἔρος τοῦ μὴ ὄντος·
Εἶναι σημεῖον τῆς ζωῆς ἐν ᾧ συσσωματοῦνται
Αἱ μετ' αὐτὸ ἐλπίδες μας, κ' ἐπὶ αὐτοῦ κρατοῦνται·
Ἐγώισμός διηνεκῆς, πικρὸς τοῦ παρελθόντος.

Ἀπορροφᾷ ὁλόκληρον μία στιγμή τὸν βίον·
Ἦτο καλή; ἀλλὰ λαμπρὰν ὁ χρόνος τὴν δεικνύει·
Ἦτο κακὴ; ἀλλὰ καλῶς ὁ χρόνος τὴν ἐνδύει,
Κ' ἐκ τῶν ἐκείνης τῆς στιγμῆς τρεφόμεθα ψυχίων.

Σκιὰ πρὸς ἣν βαδίζομεν ἐνῶ πετᾷ ἐκείνη,
Τὴν φεύγομεν· παρέπεται τὰ ἔχνη μας πκτοῦσα·
Παρεῦσα πάντοτε, παντοῦ ψυχρὰ ἀκολουθοῦσα
Καὶ μὴ ἀφίνουσα στιγμήν νὰ μείνῃ ἐν εἰρήνῃ.

Εἶν' ἀπαισία πληρωμὴ βραχείας εὐτυχίας·
Ποιὴν διότ' ἠρπάσαμεν ἐκ τ' οὐρανοῦ ἡμέραν
Διότι ἐθερμάνθημεν εἰς χώραν θερμωτέραν
Ἡμεῖς, ὥχροι κατάδικοι νὰ δρέπωμεν πικρίας.

Καὶ τόσας παραλείπομεν παρούσας εὐτυχίας·
Ἵπὲρ ἀπράγμονος σκιᾶς καὶ ζῶμεν, πλὴν δὲν ζῶμεν·
Καὶ ἀγαπῶμεν, πλὴν χωρὶς τῷ ὄντι ν' ἀγαπῶμεν,
Διότι ἠγαπήσαμεν ποτὲ μετὰ μανίας.

Καὶ ἀσπαζόμεθα θερμῶς τὴν χεῖρα ἐρωμένης
Μὲ χεῖλος ὑπὸ πυρετοῦ συσπώμενον καὶ καλὸν,
Ἀλλ' αἴφνης ἀνεγείρεται ἐν φάντασμα ἀρχαῖον
Καὶ ἐκφωνεῖ ἀνάμνησις μετὰ φωνῆς πνιγμένης·

Καὶ μηδενίζει τὴν χαρὰν, τὸ πάθος, τὴν μαγίαν,
Ἡ χεὶρ τῆς ἀποσύρεται τὸ ψῆχος φόβουμένη,
Οἱ ὀφθαλμοὶ μας κλύπτουσι χαμκί βεβηρημένοι,
Καὶ προκαλοῦμεν καγχασμὸν πικρὸν καὶ εἰρωνεῖαν.

Καὶ δὲν ἀνθοῦσιν ἐν ἡμῖν αἱ ἀγχιεὶ ἐλπίδες,
Τὸ χεῖλος μας δὲν μειδιᾷ καὶ ἡ ψυχὴ δὲν χαίρει,
Καὶ κάτωχρον τὸ μέτωπον ἐπίγραμμά του φέρει
— Τῆς ἀναμνήσεως ἰδοὺ ἡ ὄψις — αἱ ρυτίδες.

Καὶ θνήσκουμεν, ἀλλ' ἔτι ζῇ ἡ βάσκανος ἐκείνη,
Ἐγείρουσι τὸν τάφον μας, χαράσσουν τ' ὄνομά μας,
Καὶ κλαίει ἡ κυπάρισσος καὶ ψάλλει τὰ δεινὰ μας
Καὶ ἐκφωνεῖ ἀνάμνησις, καὶ τὴν ψυχὴν βαρύνει.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Ὅπως βλέπεις εἰς τὴν λίμνην τὴν εἰκόνα σου πιστὴν,
Ἄνω ταύτης ὅσῳ εἶσαι·
Ἀμα δὲ ἀναχωρήσῃς, ἔπαυσε; νὰ ζωγραφῇσαι,
Καὶ ἡ λίμνη διαγράφει τὴν εἰκόνα σου αὐτὴν.

Οὕτω καὶ ἐνόσω μένης εἰς τὴν οἶκον σου ἔμπρως,
Σ' εἰκονίζει, ἀγαπάσαι·
Φεύγεις; αἱ στιγμαὶ ἐκεῖναι θὰ διαγραφῶσι πᾶσαι,
Καὶ θὰ ἔλθουν πάλιν ἄλλοι νὰ κτυποῦν λαμ-
[πρῶς.

Εἰς τὸν ἄνεμον μὴ λέγε τὰ δεινὰ σου,
Δὲν σ' ἀκούει,
Εἰς τὴν ἄμμον μὴ χαράσῃς τ' ὄνομά σου.
Θὰ χαθῇ.

Ὅστις κρούει τὴν ψυχὴν τὴν γυναικεῖαν,
Μάτην κρούει,
Ὅ, τ' εἰς γυναικὸς χαράξεις τὴν καρδίαν
Θὰ σθεσθῇ.

Σ' ΕΝΘΥΜΟΥΜΑΙ

Σ' ἐνθυμούμαι ὁπότεν στολίζῃ
Τὸ τοῦ ἔαρος κάλλος τὴν γῆν,
Καὶ ἀκούω τερπνὴν τὴν σιγὴν
Ἐν ἀγάπῃ νὰ μὲ ψιθυρίζῃ.

Ἐνῶ ἡ αὔρα, πνέουσα περιπαθῆς καὶ λαία,
 Ῥίγος ἀγάπης προξενεῖ τερπνὸν ἐν τῇ καρδίᾳ,
 Ἦτις ἐν φάντασμα ζῆται καὶ μόνῃ διαμένει,
 Σ' ἐνθυμοῦμ' Ἐλένη.

Σ' ἐνθυμοῦμαι ὁπότεν τὸ κύμα
 Τὴν ἀκτὴν μεθυσμένον φιλῇ,
 Καὶ τὸν ἥλιον ἤδη καλεῖ
 Εἰς ὑγρὸν καὶ ἀπέραντον μνημα.

Ἐνῶ ἀστέρων πέλαγος ἐπάνω μου πλανᾶται,
 Ἐνῶ ἡ γῆ ἐν μυστικῇ φιλότῃ κοιμᾶται,
 Καὶ ἡ ἡχώ περίεργος σιγῇ ἀκροωμένη,
 Σ' ἐνθυμοῦμ' Ἐλένη.

Σ' ἐνθυμοῦμαι ὁπότεν γελῶσα
 Μὲ τὰ ῥόδινα χεῖλ' ἡ αὐγὴ
 Πρὸς στιγμὴν σταματᾷ ἐν σιγῇ
 Τοῦ ἡλίου τὸ φῶς χαιρετῶσα.

Ἐνῶ εἰς φίλημα ὑγρὸν φιλότῃς νυκτίας,
 Τὸ δάκρυ ἐπικάθηται πενθίμως τῆς πρωΐας,
 Ἐνῶ κἀνὲν μυστήριον ἐπὶ τῆς γῆς δὲν μένει,
 Σ' ἐνθυμοῦμ' Ἐλένη.

Σ' ἐνθυμοῦμαι ὁπότεν πενθοῦσα
 Τὴν τοῦ ἔαρος φθίσιν ἡ γῆ
 Ἄρμα πένθους ψυχρὸν ὁδηγεῖ
 Τόσα δάκρυα χύνει θρηνοῦσα.

Ἐνῶ παντοῦ εἰς ἄγγελος θανάτου πτερυγίζει
 Καὶ — εἶσαι μόνος — ἐκφρασις λαθραία ψιθυρίζει,
 Ἐνῶ στεναίνει ἡ ψυχὴ ἡ καταβεβλημένη,
 Σ' ἐνθυμοῦμ' Ἐλένη.

Σ' ἐνθυμοῦμαι ὁπότεν ἐν μέσῳ
 Εὐθυμούσης χορείας ἐγὼ
 Ἐγὼ μόνος δὲν χαίρω, σιγῇ
 Καὶ ζητῶ ἐν μου δάκρυ νὰ σβέσω.

Ὅποτεν ἀντιχῇ τερπνῇ τοῦ Βέμπερ μελωδία,
 Αἰ τελευταῖαι σκέψεις του, θρηνοῦσα ἁρμονία,
 Ἐνῶ ναρκοῦται ἡ ψυχὴ καταγοητευμένη,
 Σ' ἐνθυμοῦμ' Ἐλένη.

Ναί! σ' ἐνθυμοῦμαι ὡς ἀκτὶς ἐσχάτη εὐτυχίας,
 Ἦν ἐφαντάσθην πρὸς στιγμὴν, ἀλλ' ἦτο φεῦ! μεγάλη,
 ὣς ἀντανάκλασις στιγμῆς εὐδαιμονίας, θάλλει
 Σοῦ μόνον ἡ ἀνάμνησις ἐντὸς χλωμῆς καρδίας.

ΑΣΜΑΤΙΟΝ.

Γαλήνιος ἐθαύμαζον ἀνὰ τὴν παραλίαν
 Τὴν τῆς θαλάσσης σιωπὴν. Τὸ γαλανὸν τῆς ὕμης
 Εἰκόνιζε τὸν οὐρανὸν ἐπάνω μὲ μαγίαν,
 Ὅστις ἐταλκντεύετο εἰς τὸ ὑγρὸν τοῦ στρώμα.

Ἦτο νεκρὰ ἡ θάλασσα καὶ ὁμῶς χθὲς ἀκόμα
 Ἔξῃ, ἢ μᾶλλον ἔσπαιρεν ὑπὸ τὴν τρικυμίαν,
 Ἀλλ' ἤδη εἶναι ἄφωνον τὸ ἀχανές τῆς στόμα
 Καὶ ἔχει τὴν ἀνέκφραστον τοῦ τάφου ἡρεμίαν.

Καὶ ἤμην ἡρεμος, καθὼς ἡ θάλασσα ἐκείνη,
 Μίαν στιγμὴν, καὶ ἔπειτα διηνεκῆς ἐδύνη,
 Ναυάγια καὶ ὠρυγή.
 Ἀλλοίμονον! ἐν τῇ ζωῇ ἡ μοῖρα δὲν ἀρίνει
 Ἡ σάλον, ὃν ἐκτρέφουσι διηνεκεῖς οἱ θρῆνοι,
 Ἡ θάνατον ἐν τῇ σιγῇ.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ.

Ὀλίγους στίχους μὲ ζητεῖς· παράκλησις ματαιία.
 Οἱ ποιεῖται ἂν ψάλλουσι γῆν, οὐρανὸν καὶ ὄρη
 Ἄν ψάλλουσι τὴν ἀνοιξιν μὲ τ' ἀνθὰ τὰ ὠρῖα,
 Τὴν κόρην δὲν τὴν ψάλλουσι· τῇ λέγουν—εἰσαι κόρη.

Δὲν εἶν' ἡ κόρη ἄνθρωπος· εἶν' ὄνειρον ὠραῖον
 Πλανώμενον ἐν τῇ νυκτὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου·
 Εἶναι ἀστὴρ τρισάγιος τὴν χάριν διαχέων,
 Εἶν' ὡς ἡ ὄψις ἱερὰ τοῦ βέοντος δακρύου.

Ἡ κόρη... γόνυ κλίνατε καὶ ὅταν θεωρῇτε
 Τὸ ἐν αὐτῷ τὸ ἀγαθόν, τὸ ἱλαρὸν τοῦ βλέμματος,
 Ἐνθυμηθεῖτε τὸν Θεόν, ὦ ναί! ἐνθυμηθεῖτε
 Ὅτι αὐτὴ μᾶς ἔσωσε μὲ τοῦ Χριστοῦ τὸ αἷμα.

Ἐάν τὰ πάντ' ἀπώλεσεν ὁ ἄνθρωπος ὁ πρῶτος·
 Ἐάν τὸ σκότος τῆς νυκτὸς σκεδάζῃ ἡ πρωΐα,
 Ὅπως φωτίσῃ τῆς ψυχῆς βαθύτερόν τι σκότος·
 Ἐάν τὸν χρόνον δὲν μετρήῃ ἡ ὥρ' ἀλλ' ἡ πικρία·

Ἐν μέσῳ τῆς ζῆρας αὐτῆς ἐρήμου αἴφνης ποία,
 — ἰδὲ μακρόθεν — θάσις γλυκεῖα ὑφορεῖται;
 Εἶναι ἡ κόρη· χαίρετε· ἀκτὶς ἐπουρανία,
 Ὅστις ἀνὰ τὴν ἐρημον ἀμέριμος πλανᾶται.

Ἄ! τίς ποτε ἠτένισε γλυκὺ παρθένου βλέμμα
 Πληρὲς ἐλπίδος καὶ χαρᾶς, ἀγνόητος ἀγίας,
 Καὶ δὲν ἡσθάνθη ἐν αὐτῇ εἰσδύουσαν ἡρέμα
 Ἐλπίδα τινὰ ἡμερον μελλούσης εὐτυχίας;

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ.

Σελήν' εἰπέ με, διατί βεδίζεις τεθλιμμένη,
Καὶ διατί ἡ ὄψις σου ἡ τόσον τρυφερά
Μὲ πόνου ἐκφορσίν τινα ὑπάρχει μεμιγμένη;
Καὶ διατί εἶσαι ὠχρά;

Εἶσαι τῶνόντ' ἡ Ἄρτεμις; ἀκόμη σὲ μαχαίνει
Ἡ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα ἀγάπη ἡ πολλή,
Κ' εἰξεύρουσα ὅτι μικρὸν ὁ ἔρως διακρίνει
Μεταωρίζεσαι δειλή;

Σελήν' εἰπέ με ἂν πονῆς, κ' ἐγὼ πονῶ, Σελήνη,
Ἄ! διατί ἡ ὄψις σου αἰώνια θρηνεῖ;
Ὁ δυστυχὴς καλλίτερον τοὺς πόνους διακρίνει
Ἐλθε, ἄς κλαύσωμεν κοινῇ.

Ύψοῦσαι εἰς τὸν οὐρανὸν, ὑψοῦσαι, ἀλλὰ πίπτεις,
Ὡς μαργαρίτης χάνεσαι εἰς τὸν ὠκεανόν.
Πλὴν διατί τὴν αὖριον ἐπίσης ἀνακύπτεις;
Τὶ ἐρευνᾷς εἰς τὸ κενόν;

Μὴ ἀγαπᾷς ἐν ὄνειρον; μὴ, βλέπουσα τὸ κύμα,
Νομίζεις τὴν εἰκόνα σου ὡς λάτρεν προσφιλή;
Εἴν' ἡ εἰκὼν, ἡ σκέψις σου· θὰ ἀπαντήσης μνημα
Βαθύ, βαθύ, νὰ σὲ καλῇ.

Τὰ ὄνειρα ὡς ὄνειρα ἀνὰ τὸν κόσμον ζῶσι,
Ὅστις ζητεῖ νὰ τ' ἀσπασθῇ, τὸν θάνατον ζητεῖ,
Ἐν ὄνειρον καθὼς ἐσὺ καὶ ἄλλοι ἀγαπῶσι
Πλὴν δὲν τ' ἀσπάζονται αὐτοί.

Ὅταν ἐκλείπης, ἄρά γε τί γίνεσαι, ποῦ τρέχεις;
Εἶς' εὐτυχὴς καὶ κρύπτεσαι ἐν μυστικῇ χαρᾷ;
Ἀλλοίμονον! ὡς σύντροφον τὸ πένθος πάλιν ἔχεις
Ἡ ἄχρους εἶσαι ἡ ὠχρά.

Ἄ! ἤδη, ἤδη, ἐννοῶ. Τῆς γῆς σὺ δορυφόρος
Καὶ βλέπουσα τοὺς πόνους μας ἀπὸ τὸν οὐρανὸν
Μὰς ἐλεεῖς καὶ δι' αὐτὸ προβαίνεις ἀπὸ τ' ἔρος
Μὲ χρῶμα τόσον πελιδνόν.

ΕΛΠΙΖΩ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ.

Τὸ παρελθὸν εἶν' ὄνειρον, πόθων σπασμοί, ἐλπίδες,
Καὶ τὸ παρὸν μαστίζουσιν εἰσέτι καταιγίδες·
Μὰς πλήττει πρῶτον ὁ Θεὸς τὴν εὐτυχίαν στέλλων,
Ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

Τὸ παρελθὸν ἦτο μικρὸς τις κόκκος εἰς τὸ χῶμα
Καὶ τὸ παρὸν δενδρύλλιον πατούμενον ἀκόμα,

Δένδρον θὰ γίν' εἰς τὸν Θεὸν τοὺς κλάδους ἀποστέλλον,
Ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

Τὸ παρελθὸν εἶναι σωρὸς ἐκπληκτικῶν συννέφων
Καὶ τὸ παρὸν ὁ κεραυνὸς ὁ τὰς θυέλλας στέφων,
Ἀλλὰ μικρόθεν φαίνεται ἀστὴρ τις ἀνατέλλων,
Ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

Τὸ παρελθὸν εἶναι ἡ νύξ ἡ πλήρης μαύρου πόντου
Εἰς τὸ παρὸν βλέπω σκιάς, εἰκόνας ἄλλοκότους,
Πλὴν τῆς νυκτὸς ὁ σύντροφος ἰδοὺ τὸ φῶς του στέλλων,
Ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

Τὸ παρελθὸν εἶναι ὦδν τοῦ ἀετοῦ εἰσέτι
Καὶ τὸ παρὸν ἀετιδεὺς εἰς τὰ μικρά του ἔτη,
Ἀλλὰ θὰ φθάσ' ἡ πτησίς του καὶ μέχρι τῶν ἀγγέλων,
Ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

Η ΝΗΣΟΣ ΘΗΡΑ.

(Συνέχ. καὶ τέλος. Ἰδε φυλλάδ. 382, 383 καὶ 386.)

Κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους ἡ Θήρα ἤμαζεν
ἀρκούντως, ὥστε ἐθεμελίωσε καὶ αὐτὴ ἀποκίας καὶ
μεταξὺ ἄλλων τὴν πόλιν τῆς Κυρήνης, τὴν τοσοῦ-
τον ἐπαινουμένην ἐν τοῖς Πυθίοις τοῦ Πινδάρου. Ἡ
Μήδεια, προσορμισθεῖσα εἰς Θήραν, εἶχε προείπει τὸ
μέλλον αὐτῆς μεγάλιον (1).

«Κέλντε, παῖδες ὑπερθύμων τε φωτῶν καὶ βιωῶν
φαρμί γὰρ τὰςδ' ἐξ ἀλιπλάκτου ποτὲ γὰς Ἐπάφοιο
κόρα»

ἀστέων φίλων φρενέσεσθαι μελησίμβροτον
Διὸς ἐν Ἀρμονος θεμέθλοισι.

ἀντὶ δειφίρων δ' ἐλαχυπτερέγων ἱππους ἀμεί-
ψαντες θοὰς,
ἀνία τ' ἀντ' ἐρετμῶν δίφρους τε νωμάσοισιν ἀελ-
[λόποδας.

κεῖνος ὄρνις ἐκτελευτάσει μεγαλὰν πόλιν
ματρώπολιν Θήραν γενέσθαι » κλπ.

Καὶ ἡ πρόρρησις τῆς Μηδείας ἐπληρώθη. Γρύνος
ὁ υἱὸς Αἰσωνίου, βασιλέως τῆς Θήρας, καὶ δέκατος
ἐξδομος ἀπόγονος τοῦ Θήρα, μετέβη καὶ ἡρώτησε
τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν, συνοδευόμενος ὑπὸ Βάττου
τοῦ Πολυμνήστου, ἀπογόνου τῶν Μινύων. Ἡ δὲ Πυ-
θία ἐχρησιμοδότησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ σταλῇ ἀποικία
εἰς Λιβύην, καὶ ὁ Βάττος ἐτάχθη ἡγεμὼν αὐτῆς. Ἀλλ'
ἡ πρὸς τὴν Λιβύην ἄγουσα ἦτο ἄγνωστος καὶ ἡ

(1) Πινδάρου, Πύθια, δ'.